

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ.2542 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง (3)

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำวินิจฉัยที่ 11/2567

(ปัญหาข้อกฎหมาย)

บริษัท น. จำกัด มหาชน โจทก์ ยื่นฟ้อง กรุงเทพมหานคร จำเลย อ้างว่า โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์จากผู้เอาประกันภัย ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ต้นไม้ขนาดใหญ่ของจำเลยซึ่งปลูกไว้ริมถนนพุทธมณฑลสาย 1 แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โคนล้มลงมาทับรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยไว้ ซึ่งจำเลยมีหน้าที่ในการบำรุงรักษาดูแลหรือค้ำจุนต้นไม้บริเวณดังกล่าว แต่จำเลยกลับบกพร่องต่อหน้าที่ไม่ดูแลหรือค้ำจุนให้ต้นไม้มีความมั่นคงเพียงพอ โจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัยได้ซ่อมแซมรถยนต์คันดังกล่าว ได้خذใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยแล้วจึงใช้สิทธิไล่เบี้ยฟ้องจำเลยต่อศาลนี้ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ย

มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลใด เห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร” เมื่อ กรุงเทพมหานคร จำเลย มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 จำเลยจึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามนัยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 โดยมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการในเขตกรุงเทพมหานคร ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำและทางระบายน้ำ รวมถึงการดูแลรักษาที่สาธารณะตามมาตรา 89 วรรคหนึ่ง (6) และ (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ดังนั้น จำเลยจึงมีหน้าที่ตามกฎหมายที่ต้องดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ซึ่งปลูกไว้ริมถนนพุทธมณฑลสาย 1 แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อันเป็นที่สาธารณะเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ประชาชน เมื่อคดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยมีหน้าที่ตามกฎหมายที่ต้องดูแล บำรุงรักษาต้นไม้บนถนนภายในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่ประชาชน แต่จำเลยกลับบกพร่องปล่อยปละละเลยต่อหน้าที่ไม่ดูแลหรือค้ำจุนให้ต้นไม้มีความมั่นคงเพียงพอ ทำให้ต้นไม้ขนาดใหญ่ริมถนนดังกล่าวหักโค่นตกใส่รถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัย และโจทก์ได้خذใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยแล้วใช้สิทธิไล่เบี้ยแก่จำเลย คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง